

Arrest

nr. 70 864 van 28 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 september 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 augustus 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. BUYSSE, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 31 augustus 2010 en heeft zich op 1 september 2010 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 3 september 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 14 juli 2011.

1.3. Op 19 augustus 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Kohi in het Qaysar district, provincie Faryab. U bent een Oezbeek van etnische origine en een soennitische moslim. In het jaar 2005 bent u voor het Turkse bedrijf 'Mensel', dat samenwerkte met de Amerikanen, beginnen werken. Dit bedrijf was werkzaam in verschillende Afghaanse provincies, zoals in Mazar-I-Sharif (Balkh), Gardez (Paktia) en Laskargah (Helmand). Uzelf bent als dakwerker aan de slag gegaan in de vestiging in Mazar-I-Sharif. Na een tijdje werd u echter met enkele van uw collega's overgeplaatst naar Gardez (Paktia), nadat enkele medewerkers van de Turkse organisatie onder vuur genomen waren door de taliban en als gevolg de keuze gemaakt werd om Afghaanse medewerkers naar die streek te sturen. Na een werkperiode van twee à drie maanden keerde u echter terug naar Mazar-I-Sharif, om vervolgens voor 45 dagen uitgestuurd te worden naar de vestiging van het bedrijf in Laskargah (Helmand). In Laskargah verbleven jullie op een militaire basis. De sfeer was er echter niet optimaal want soms werden u en uw collega's gediscrimineerd door de medewerkers uit Helmand. U wist ook dat sommige medewerkers banden hadden met de taliban. Dit was uiteindelijk de reden waarom u gestopt bent met dat werk in Helmand en teruggekeerd bent naar Mazar-I-Sharif, waar u nog tot eind 2007 gewerkt heeft. Na de beëindiging van uw tewerkstelling bij dit bedrijf, keert u terug naar uw geboortestreek. Gedurende de zes maanden dat u daar verbleef, merkte u dat de mensen uit het district over u spraken als 'spion' van de Amerikanen. U ontdekte dat Maulawi Sheikh Ahmad achter deze beschuldigingen zat, een man die ook contacten heeft met de taliban. Tegelijkertijd vangt u op dat de families van twee van uw ex-collega's klacht tegen u hadden neergelegd. Uw ex-collega's werden immers op weg naar huis vermoord. De families beschuldigen u ervan om geklikt te hebben en een 'spion' te zijn van de taliban. U keerde noodgedwongen terug naar het huis van uw oom in Kamarbande Baba Yadgar in Mazar-I-Sharif en na ongeveer anderhalf jaar waagt u zich nogmaals aan een terugkeer naar uw geboortestreek. Helaas was men uw situatie nog steeds niet vergeten. Integendeel zelfs, u werd nog steeds in het vizier gehouden door de twee families van uw vermoorde ex-collega's aan de ene kant en de taliban aan de andere kant. Na slechts drie dagen verbleven te hebben in uw geboortestreek, vluchtte u opnieuw naar Mazar-I-Sharif. Na een aantal maanden merkte u echter dat de taliban sterker werden in Mazar-I-Sharif. Uw oom wordt angstig en zei u om zijn huis te verlaten. Op 1 september 2010 diende u bij de bevoegde Belgische asielinstanties uw asielaanvraag in. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u een taskara, twee werkbades, een werkcertificaat en foto's neer.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal in principe de vluchtelingenstatus worden toegekend.

In casu dient echter na grondig onderzoek van uw asielaanvraag op basis van het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk maakt en wel om volgende redenen.

Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat u bijzonder veel moeite heeft om te verklaren waarom men u verdenkt van spionage voor de Amerikanen enerzijds en de taliban anderzijds. Hoewel u in de loop der jaren heeft opgevangen dat men u zag als 'spion', kan u dit niet concreet verklaren en vervalt u in algemene beschrijvingen van zaken die u enkel hoorde. Over de periode van zes maanden die u doorbracht in Qaysar, na de beëindiging van uw tewerkstelling bij het Turkse bedrijf, verklaarde u namelijk het volgende: "Ik kreeg problemen. Ik werd beschuldigd van spionage voor de Amerikanen, door maulawi Sher Ahmad, die zelf een madrassa heeft" (gehoorverslag CGVS, p.16). Gevraagd naar de problemen die u had in Qaysar en uw beslissing om naar Mazar-I-Sharif te vluchten, verklaarde u vervolgens: "Ja, omwille van het feit dat ik beschuldigd werd door die man van spionage voor de Amerikanen en hij contacten had met de taliban. Bovendien, als je een keer betrappt wordt met een kaart op zak van de Amerikanen, dan is dat op zich een groot probleem" (gehoorverslag CGVS, p.16). U haalt hier een nieuw element aan in uw verklaring, met name de Amerikaanse kaart en de mogelijkheid dat deze gezien zou worden. Dit is echter louter een hypothese en nergens uit uw verklaringen kan worden afgeleid dat dit ooit zou zijn gebeurd. Desalniettemin lijkt u veel belang te hechten aan dit nieuwe element, want ook op een later moment stelt u, als antwoord op de vraag hoe de mensen in Qaysar op de hoogte waren gekomen van uw tewerkstelling, dat het nieuws gemakkelijk verspreid wordt, dat er inwoners zijn van Qaysar die in Mazar-I-Sharif wonen en "als ze zien dat je op

straat met dollars betaalt en ze een Amerikaanse kaart in uw zak zien, dan is dat gevaarlijk." (gehoorverslag CGVS, p.23). Een herhaling van diezelfde uitleg volgt opnieuw wanneer er u gevraagd werd waarom men zou denken dat u een spion was. U verklaart: "Als ze iets zien van een kaart van de Amerikanen dan wordt je beschouwd als iemand die met de Amerikanen werkt. En omwille van een Amerikaanse kaart of iets waarop iets in het Engels staat, worden mensen in Helmand onthoofd, omwille van die kaart die in hun zakken gevonden wordt" (gehoorverslag CGVS, p.24). Tot driemaal toe haalt u aan dat men u zou kunnen betrappen met een Amerikaanse kaart op zak en een andere keer zegt u dat men u met dollars zou kunnen zien betalen. Dit alles zijn elementen, en zoals reeds werd aangestipt, van hypothetische aard. U was dan misschien wel in het bezit van zulk een kaart, op geen enkel moment geeft u in uw versie van de feiten te kennen dat men u in de drie jaar dat u in Afghanistan verbleef na uw tewerkstelling ooit met een Amerikaanse kaart gezien of betrapt heeft. Noch slaagt u erin om te verklaren hoe dit voor u persoonlijk in problemen resulteerde. Uw persoonlijke vrees heeft u dan ook niet aannemelijk gemaakt. Er werd u bovendien een aantal keren de kans geboden om uw persoonlijke problemen toe te lichten, doch u blijft steeds spreken over die Amerikaanse kaart zonder te reppen over problemen die u daadwerkelijk ondervonden zou hebben, wat eigenaardig is. Indien u daadwerkelijk gezocht werd voor verraad en spionage, dan zouden er in die periode van zes maanden toch zeker vermeldenswaardige feiten gebeurd zijn die u op een zekere manier persoonlijk troffen. Uw versie van de feiten, als dat u gezocht wordt in uw district Qaysar, is dan ook op geen enkele manier onderbouwd of bewezen. Daarenboven moet er gewezen worden op de erg vage, algemene en weinig doorleefde verklaringen die u aflegde, wat nogmaals twijfels oproept bij uw beweringen.

Voorts heeft u de bedreiging die uit zou gaan van de familie van uw twee ex-collega's niet aannemelijk gemaakt. Gevraagd waarom deze families u zouden verdenken van samenwerking met de taliban, verklaart u dat u een vriendschap ontwikkeld had met hun zonen, uw twee Turkmeense ex-collega's, en dat deze jongens tegen hun families verteld hadden dat ze optrokken met iemand uit Qaysar (gehoorverslag CGVS, p.24). Deze uitleg verklaart echter geenszins waarom u volgens deze families te kwader trouw was, integendeel, uit uw verklaringen kan worden afgeleid dat u een goede band had met deze mannen (gehoorverslag CGVS, p.24). Vreemd genoeg lijkt u te denken dat de verdachtmakingen in uw dorp van spionage voor de Amerikanen ertoe geleid hebben dat deze families u eveneens verdachten van spionage en verklikking, maar dit keer aan de zijde van de taliban. Gezien deze veronderstelling niet meteen de meest logische reflectie is, werd u gevraagd om dit te verklaren. U verklaart: "Mensen denken daar niet over na. Een keer dat ze iemand kennen als spion of moordenaar, dan proberen ze zich te wreken en dan wordt die persoon vervolgd" (gehoorverslag CGVS, p.24). Uit deze verklaring kan afgeleid worden dat u totaal geen verklaring heeft voor de beschuldiging aan uw adres. Bovendien zijn de families van uw ex-collega's u volkomen onbekend. U gevraagd wie die mensen zijn, verklaart u "ik heb hun families niet persoonlijk ontmoet maar ik weet dat er in het district een klacht werd neergelegd, dat ik achter de moord zou zitten van hun kinderen. Nadien vond ik het moeilijk om naar hun families te gaan" (gehoorverslag CGVS, p.25). Gevraagd om meer details te verstrekken over deze klacht, verklaart u "Eén van die families had klacht ingediend, ik had zelf niemand om daar iets over te gaan vragen of daar iets aan te doen of om met die mensen te gaan onderhandelen" (gehoorverslag CGVS, p.25). U naar meer bijzonderheden over deze families gevraagd, stelt u dat u de families niet gezien heeft en dat u er derhalve niets over kan zeggen (gehoorverslag CGVS, p.25). Men zou echter kunnen veronderstellen dat u in deze situatie beter op de hoogte zou zijn van deze families en de door hen gehanteerde logica om u als 'spion' van de taliban te bestempelen. Ten slotte moet er opgemerkt worden dat u, gepeild naar uw vrees voor deze families, verklaart dat u ze niet kent maar dat zij u kennen want ze hebben immers informatie gekregen van hun kinderen, zoals over het feit dat u van het dorp Kohi afkomstig was (gehoorverslag CGVS, p.25). U zegt duidelijk 'Kohi' en er kan daarom niet van uitgegaan worden dat deze families u bij uw oom in Mazar-I-Sharif zouden zoeken. Hierop reageert u echter met de stelling dat er mensen van Qaysar in Mazar-I-Sharif wonen en dat deze personen jaloers zijn en dat zij, indien ze er de kans toe zouden krijgen, graag anderen verklikken of problemen veroorzaken (gehoorverslag CGVS, p.25). Niet alleen zijn dit loze beweringen, het is ook enigszins merkwaardig dat deze families al iets opgevangen zouden hebben van de verhalen die volgens u in Qaysar over u verteld werden. U beweert dat het dorp van deze families, 'Murchoq', in de buurt van Qaysar gelegen is, in de provincie Herat (gehoorverslag CGVS, p.24). U beweert eveneens dat uw district een grens heeft met Herat en 'dat het dichtbij is' (gehoorverslag CGVS, p.24). Nochtans blijkt uit de door ons geraadpleegde informatie dat er een behoorlijke afstand is tussen uw district Qaysar en Herat (een kopie van de informatie werd toegevoegd aan uw administratief dossier). Bovendien ligt de provincie 'Badghis' nog tussen de provincie Faryab en de provincie Herat. Het is dan ook verwonderlijk dat deze families in Herat op de hoogte zijn van geruchten in Qaysar, een vaststelling die uw geloofwaardigheid andermaal niet ten goede komt.

Tot slot zijn er drie jaren verstreken sinds uw tewerkstelling bij het Turkse bedrijf, zonder dat u melding maakt van noemenswaardige incidenten tegen uw persoon. U verklaarde dat u tot eind 2007 in

dienst was bij het Turkse bedrijf (gehoorverslag CGVS, p.16,17,25). Op 15 juli 2010 bent u vanuit Afghanistan vertrokken (gehoorverslag CGVS, p.4). De laatste jaren heeft u doorgebracht in Mazar-I-Sharif bij uw oom, omwille van uw 'problemen' (gehoorverslag CGVS, p.3). U beweert dat u, nadat u gestopt bent met werken, gesitueerd in de tijd zou dit ongeveer einde 2007-begin 2008 geweest moeten zijn, nog zes maanden in het district Qaysar gewoond heeft (gehoorverslag CGVS, p.16,17). Sindsdien bent u op een later moment nog eens drie nachten in Qaysar geweest (gehoorverslag CGVS, p.18), de overige tijd bracht u door bij uw oom in Mazar-I-Sharif (gehoorverslag CGVS, p.25). Over een tijdspanne van drie jaar is het merkwaardig dat noch de mensen uit uw district, noch de families enige actie hebben ondernomen tegen uw persoon. Dit is des te meer opmerkelijk omdat u ook beweerde dat er veel families van Qaysar in Mazar-I-Sharif wonen (gehoorverslag CGVS, p.18, 23, 25) en zij uw woonplaats zouden kunnen doorgeven. U bent er zelfs vrij zeker van dat zij dit te weten zouden komen, want u verklaart dat u in Mazar-I-Sharif naar buiten ging en er rondwandelde (gehoorverslag CGVS, p.25). Het feit dat u in al die jaren voor uw vertrek gewoon rond kon lopen in Mazar-I-Sharif, wetende dat er veel families van Qaysar gevestigd zijn en zonder ooit persoonlijke problemen te hebben ondervonden, wijst andermaal op een ongeloofwaardig verhaal.

In de marge dient nog aangestipt dat u over het leggen van contact met uw familie nogal vreemde en tegenstrijdige verklaringen aflegde. Zo stelde u aanvankelijk dat uw beide broers op het moment van uw vertrek bij uw oom in Qaysar woonden. U gevraagd of u geprobeerd hebt hen te contacteren, stelt hun telefoonnummer te zijn kwijtgespeeld en daarenboven zou de telefoon sowieso niet goed werken. U gevraagd of uw broers gsm's hadden, stelt dat dit effectief het geval was. Logischerwijze dan gevraagd bij welke telefoonmaatschappij zij waren aangesloten, stelt u dan plots dat zij geen telefoon hadden. U er dan op gewezen dat u even tevoren het tegendeel had beweerd, stelt dat zij geen telefoon hadden en u niet zou gezegd hebben hun nummer niet te hebben (gehoorverslag CGVS, p.5,6). Gezien u zeer genuanceerd was in uw eerdere verklaringen, kan deze plotse wending andermaal niet overtuigen en doet zulks verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u een taskara, twee werkbades, een werkcertificaat en foto's neer. Dergelijke "authentieke" documenten hebben enkel bewijswaarde in het kader van een coherent en geloofwaardig asielrelaas wat in uw geval niet zo blijkt te zijn.

Gezien bovenstaande observaties hebt u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten uit een persoonsgerichte en gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie en wordt u bijgevolg de vluchtelingenstatus geweigerd.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Mazar-I-Sharif in de provincie Balkh te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afgaanse burgers werd door UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. UNHCR oordeelt dat in het licht van: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen, de situatie in bepaalde delen van Afghanistan kan gekenmerkt worden als een situatie van veralgemeend geweld. Meer specifiek stelt UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. UNHCR wijst erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten.

Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt echter expliciet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Balkh een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie SRB "Afghanistan – Veiligheidssituatie in het noorden van Afghanistan. Badakhshan, Thakar, Baghlan, Kunduz, Samangan, Balkh, Sar-e Pul, Jowzjan, Faryab", dd. 23 augustus 2010 updated 20-01-2011) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden en in de zuidoostelijke regio. Wel is er een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan. In de noordelijke provincie Balkh, waarin u verklaart de laatste jaren te hebben verbleven, zijn er in eerste helft van 2010 echter slechts een beperkt aantal aanvallen geweest door AGE (zie hogervermelde SRB p.14 ANSO kaart).

De VN Veiligheidsraad stelde in juni 2010 dat de veiligheidssituatie in het noorden relatief stabiel bleef in vergelijking met de andere regio's in Afghanistan; dit ondanks de verhoogde activiteit van de opstandelingen. Geweld gerelateerd aan criminaliteit is nog steeds de belangrijkste veiligheidszorg. In 2010 is er sprake geweest van geïsoleerde, gecoördineerde activiteiten van opstandelingen. UNAMA stelde medio 2010 wel vast dat de voorheen stabiele regio van het noordoosten een scherpe toename van AGE activiteiten kende met een sterke stijging van het aantal burgerslachtoffers tot gevolg. Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat in de provincie Balkh de districten Char Bulak en Chintal worden vermeld als districten waar een toenemende mate van veiligheidsincidenten plaatsvonden. Deze beide districten worden als onveilig beschouwd. Verder wordt voor de provincie Balkh een toename van criminaliteit, vooral ontvoeringen en moorden, vastgesteld in de eerste helft van 2010. In de ANSO-rapportering wordt voor het district Mazar-i-Sharif waarvan u verklaart afkomstig te zijn, echter naast de toenemende onveiligheid langs de weg van Mazar-e-Sharif naar Sherberghan verder geen melding gemaakt van noemenswaardige incidenten.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht zouden werpen op hogervermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Mazar-i-Sharif in de provincie Balkh. U heeft gezien het geheel van bovenstaande observaties immers niet aannemelijk gemaakt dat u niet naar Mazar-i-Sharif zou kunnen terugkeren. U verklaart weliswaar dat uw oom u gevraagd heeft om zijn huis te verlaten omdat hij zelf bang was omwille van u problemen te krijgen (gehoorverslag CGVS, p.18,26) en u stelt eveneens dat hij waarschijnlijk zijn telefoonnummer veranderd heeft (gehoorverslag CGVS, p.26), doch gezien het feit dat uw asielaanvraag niet geloofwaardig geacht wordt en u de laatste jaren feitelijk zoals u beweerde in Kamarbande Baba Yadgar in het district Mazar-i-Sharif gewoond heeft (gehoorverslag CGVS, p.25) is er geen enkele reden om te geloven dat u niet zou kunnen terugkeren naar uw oom in Mazar-i-Sharif.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Mazar-i-Sharif actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Mazar-i-Sharif aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (vluchtelingenverdrag), artikel 15, sub c, van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van de verleende bescherming, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn, de artikelen 48/2, 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging, de zorgvuldigheidsverplichting en de manifeste beoordelingsfout, voert verzoeker aan dat verweerder een manifeste beoordelingsfout begaat wanneer deze stelt dat de asielaanvraag ongegrond is omdat ze volgens het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen verband houdt met de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de status van

vluchtelingen dit zonder afdoende motivering en zonder voldoende inhoudelijke toetsing. Voorts formuleert verzoeker een aantal opmerking in verband met de vier argumenten van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Omtrent de subsidiaire bescherming stelt verzoeker, onder verwijzing naar "Het Hof van Justitie (Grote kamer)", dat het niet noodzakelijk is dat de persoon aantoonbaar dat hij specifiek wordt geïdoleerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, bij wijze van uitzondering een dergelijke bedreiging geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde conflict dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen. Volgens verzoeker dient de subsidiaire bescherming eveneens ten aanzien van Paktia en Helmand te worden onderzocht. Verzoeker "verwijst eveneens naar bovenstaande duidelijk recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in toegankelijke taal voor juristen". Verzoeker dringt er nog op aan dat de Raad bescherming dient te bieden in volheid van rechtsmacht en artikel 2 en 3 EVRM dient te controleren, zodat hij geen enkel risico op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij terug zou keren naar zijn land van herkomst, er anders over oordelen zou een schending uitmaken van artikel 6 EVRM dat in asielzaken wel degelijk van toepassing kan zijn.

Er worden geen nieuwe stukken aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2. De Raad merkt vooreerst op dat betwistingen in verband met de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de erkenning van hun asielrecht buiten de toepassingsfeer van artikel 6 van het EVRM vallen omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben. Als politiek recht valt het asielrecht buiten de toepassingsfeer van artikel 6 van het EVRM. Het enkele feit dat artikel 18 van het Handvest voor de grondrechten van de Europese Unie een "recht op asiel" voorziet, betekent niet dat het om een burgerlijk recht in de zin van artikel 6 EVRM zou gaan. Voormeld artikel is in deze niet toepasselijk omdat noch over burgerlijke rechten noch over de gegrondheid van een strafvervolgung uitspraak wordt gedaan. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn er door de wet mee belast na te gaan of de betrokkene beantwoordt aan de definitie van vluchteling zoals bepaald in het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat betrokkene in aanmerking komt voor de toepassing van het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Zo verzoeker meent dat zijn rechten van verdediging werden geschonden, wijst de Raad erop dat de procedure voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen jurisdictionele procedure is maar een administratieve procedure en de verplichting om de rechten van verdediging na te leven, behoudens andersluidend voorschrift, enkel geldt in tuchtzaken. Wat betreft zijn "voorbehoud" indien in de loop der debatten nieuwe elementen of argumenten zouden worden aangebracht, hij de gelegenheid wil krijgen om zich hierop te verdedigen, dient te worden opgemerkt dat verzoeker ter terechtzitting de kans heeft gekregen om zijn verzoekschrift toe te lichten en hij daarbij geen nieuwe elementen of argumenten heeft aangebracht.

2.3. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert blijkt uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat zijn asielaanvraag niet in het minst werd geweigerd omdat ze volgens het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen verband houdt met de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dit zonder afdoende motivering en zonder voldoende inhoudelijke toetsing.

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij bijzonder veel moeite heeft om te verklaren waarom men hem verdenkt van spionage voor de Amerikanen enerzijds en voor de taliban anderzijds en zijn erg vage, algemene en weinig doorleefde verklaringen twijfels oproepen bij zijn beweringen, (ii) hij de bedreiging die zou uitgaan van de familie van zijn twee ex-collega's niet aannemelijk kan maken daar hij helemaal geen verklaring kan bedenken waarom ze hem zouden verdenken en deze families hem bovendien volledig onbekend zijn, (iii) de stelling dat hij evenmin veilig is in Mazar-i-Sharif omdat er mensen van Qaysar hem zouden verklikken of problemen veroorzaken een loze bewering is, (iv) de beweemde woonplaats van deze families in de buurt van Qaysar én Herat gelegen zou zijn, maar uit de geraadpleegde informatie blijkt dat er een behoorlijke afstand is tussen Qaysar en Herat, (v) er drie jaren zijn verstreken na verzoekers tewerkstelling bij het Turkse bedrijf en noch de mensen uit zijn district, noch de families enige actie hebben ondernomen tegen zijn persoon, (vi) hij over het leggen van contact met zijn familie nogal vreemde en tegenstrijdige

verklaringen aflegde zoals gedetailleerd toegelicht, (vii) de voorgelegde documenten slechts bewijswaarde hebben in het kader van een coherent en geloofwaardig asielrelaas wat niet het geval blijkt te zijn, (viii) hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij niet naar zijn oom in Mazar-i-Sharif kan terugkeren en (ix) er voor burgers in het district Mazar-i-Sharif actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 19 augustus 2011, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

2.5. Verzoekers "opmerkingen in verband met de vier argumenten van het Commissariaat-generaal" kunnen niet overtuigen. Immers, verzoeker beperkt zich tot het louter herhalen van zijn verklaring dat "het loutere feit een US kaart te bezitten (...) al voldoende (is) om in de problemen te geraken", het poneren van ongestaafde beweringen, met name dat "de 6 maanden waar er geen persoonlijke feiten zijn gebeurd die de verzoeker troffen (...) in die periode de Taliban niet sterk stond, maar daarna was dit niet het geval meer", het uiten van vage nietszeggende bewoordingen ("Waar rook is brand, stelt men soms in België. Zo wordt ok door de mensen gereageerd. Als men verdacht wordt voor spionage (US) kan men ook denken in de omgekeerde richting (Taliban). Mensen reageren aldaar als een stier op een rode lap en logisch is dat niet altijd. (...) Het is zo dat veel mensen van Qaysar in Murchoq komen. Vandaar de verwarring. Deze mensen weten veel. (...) Verzoeker was altijd binnen en liep zo geen gevaren. De tolk heeft dat niet vertaald."), en het bevestigen van zijn gebrek aan kennis over de ligging van Badghis en het feit dat er geen problemen waren tijdens het werk in het leger. Dat de tolk een bepaalde zin niet zou hebben vertaald of dat een misverstand is opgetreden in verband met de telefoon ("oom ipv broers"), vaststelling in de bestreden beslissing die overigens "in de marge" wordt aangestipt en derhalve niet determinerend is, kan geen verklaring bieden voor de verzoekers vage en

ongeloofwaardig relaas dat hij zou worden beschuldigd van spionage voor de Amerikanen en de Taliban.

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker mag verwacht worden dat deze, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de asielzoeker aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève (*R.v.St., nr. 114.816 van 22 januari 2003; R.v.St., nr. 139.148 van 12 januari 2005*). Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat omwille van de vastgestelde onwaarschijnlijkheden, incoherenties en vaagheden het verzoekers asielfrelaas, in zijn geheel genomen aan geloofwaardigheid en aannemelijkheid ontbeert.

2.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.7. Waar verzoeker, onder verwijzing naar "Het Hof van Justitie (Grote kamer)", betoogt dat het niet noodzakelijk is dat de persoon aantoonst dat hij specifiek wordt gevisieerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, bij wijze van uitzondering een dergelijke bedreiging geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde conflict dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen en de subsidiaire bescherming eveneens ten aanzien van Paktia en Helmand dient te worden onderzocht, wijst de Raad erop dat verzoeker niet betwist, laat staan weerlegt, dat hij terug kan keren naar Mazar-i-Sharif, waar hij de laatste jaren zou hebben gewoond en hij ook niet aannemelijk heeft gemaakt door de loutere verwijzing naar "bovenstaande duidelijk recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in toegankelijke taal voor juristen" dat de motieven in de bestreden beslissing met betrekking tot de veiligheidssituatie in Mazar-i-Sharif niet actueel of correct zijn. De commissaris-generaal motiveert uitgebreid in de laatste vier paragrafen van de bestreden beslissing, op basis van concrete en pertinente informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier, dat de veiligheidssituatie in Mazar-i-Sharif niet van dien aard is dat er sprake kan zijn van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker heeft niet aangetoond dat deze conclusies en de analyses onjuist zouden zijn of dat de commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissing niet met alle beschikbare informatie rekening zou hebben gehouden. Evenmin brengt hij zelf concrete informatie aan die deze overwegingen weerlegt en hij voegt niets toe waaruit duidelijk en concreet een reëel risico op ernstige schade blijkt. Verzoeker toont derhalve niet aan dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aangezien verzoekers vluchtfrelaas niet geloofwaardig is, kan hij zich ook niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.8. Waar verzoeker nog meent dat zijn nood aan bescherming ook ten opzichte van Paktia en Helmand zou moeten worden onderzocht, kan hij niet worden gevolgd. Daargelaten verzoeker geenszins aantoonst dat hij daar over familiale banden of sociaal netwerk beschikt, benadrukt de Raad dat uit artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is, indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij niet zou kunnen terugkeren naar zijn oom in Mazar-i-Sharif.

2.9. In de mate verzoeker aanvoert dat de Raad ambtshalve dient over te gaan tot een onderzoek van alle feiten relevant voor deze zaak en hij zich ervan dient te vergewissen dat verzoeker geen enkel risico op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij terug zou keren naar zijn land van herkomst, wijst de Raad erop dat algemeen kan worden gesteld dat ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (*cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009,

<http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Daarenboven kan nog verwezen worden naar de zaak N. v. Zweden van 20 juli 2010 waarin het Hof oordeelde dat hoewel er sprake is van serieuze mensenrechtenschendingen in Afghanistan, dit niet automatisch leidt tot schending van artikel 3 EVRM (N. v. SWEDEN (Application no. 23505/09) 20 juli 2010): “*Whilst being aware of the reports of serious human rights violations in Afghanistan, as set out above, the Court does not find them to be of such a nature as to show, on their own, that there would be a violation of the Convention if the applicant were to return to that country. The Court thus has to establish whether the applicant's personal situation is such that her return to Afghanistan would contravene Article 3 of the Convention.*”). In acht genomen wat voorafgaat toont verzoeker niet aan dat hij bij een eventuele terugkeer naar Mazar-i-Sharif omwille van de algemene veiligheidssituatie aldaar een risico loopt op een mensonterende behandeling. De Raad herhaalt dat verzoekers beweerde vervolgingsfeiten omwille van spionage niet geloofwaardig zijn.

2.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de voorgehouden landen van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken.

2.11. De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker weerlegt de door de commissaris-generaal weerhouden motieven niet en hij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Het middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS